

Viva

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Kasım 2023

“Ve ölüer! Çocukluğumda beni onca sevmiş olan ölüer! Adlarını andıkça ruhum buz kesiliyor; insan yüreklerinden sürüldüğümü, kendi gecemde yalnız kaldığımı, kapalı kapılarının dilsizliğinin karşısında, dilenci gibi ağladığımı hissediyorum.”(Alıntı)

Bir ayrıacı olmalı hislerin ve de ayrıcalığı olmalı insanın. Göğün teranesinde yuva yapmış kuşlardan da olmalı farkı en azından ruhunu özgür kılmalı ve sevdasını da yaşanır.

Dünde kalan özeti hayatın öz veri ile sevip sevildiğim kadar bir yanılısama olduğunun da farkındayım yüzüme sessizce atılan tokatların.

Sevgili mazim dünü deştığım kendimle dalaştığım ve yarımı sana emanet ettiğim çocukluğum ve çocuk kalbim.

Bir çıkış noktası ararken kendime rast geldiğim akabinde hızlıca kendimden uzaklaştığım iki gözümün nuru sevdamda yalıtılmış olmanın verdiği kırgınlıkla izbelerde saklandığım ve ansızın peyda olduğum. Umurunda olmadığım kadar yaşayan insanların biliyorum ki malum olmakta arkamda kalanlara yaşadıklarım ve duyumsadıklarım.

Çatık kaşlı kelimeler yokuşunda ağzımdan çıkan ve hedefini bulmayan verdiğim nice selam oysaki ırksız oysaki tarafsız oysaki yalnızlığım savsaklandığı kadar kendi halinde bir insanım bazen namelerin söndüğü bazen bulutların kaçıştığı bazen belleğimdeki izdihamı düş gücümle sonlandırdığım. Yerin göğün hâkimine sevdalandığımdan hareketle dipsiz bir kuyu iken insan sevgim nemalandığım sadece itirazları oldu insanların.

Ölmeyi dilediğim zamanlardan geliyorum; ölümüne sevdiğim insanlar kavşağında biliyorum artık sevmelerin bir aldatı olduğunu.

Devasa bir taslak saklı içimde.

Devasa bir rüzgâr esen ve boyumu geçen dalgalar.

Kâinatın her evresi...

Kaybolmaların her nüktesi...

Kayıpların mizacında ansızın var olma ihtimali...

Bunca dirayete bunca çabaya rağmen başarısız olduğum insanlarla olan münasebetim.

Elimde değil: ihtiyaç duyuyorum mademki bir elin nesi var iki elin sesi gel gör ki: sessizliğin gürültüsünde çapalıyorum ruhumu ve kendi mezarımı kazdığım kadar emanet olduğum Güce duyduğum hayranlık ve sadakat babında bir nebze de olsun insanlardan bekliyorum yalıtmadıklarını umduğum sevgiyi.

Horasan tepelerine bayrak diktiğim.

Keykubat'a serzeniş.

İstanbul'un Fatih ve koca imparatorluğun sahipleri akabinde Türkiye Cumhuriyetini kuran Mustafa Kemal Atatürk'ün önderliğinde asla yıkılmayacak bahtında ve tahtında memleketin, vatan aşkıma binaen milletime ve devletime duyduğum sevgi...

İçimde çöreklenen bir bilinmezlik mevcut ve karakaşına kara gözüne sevdalanmadığım kadar insanların kara bahtıma okuduğum rahmetle ve umutla ayakta kalmayı sürdürüyorum.

Varlığımın ukdesi.

Sözcüklerin diktesi.

Sevginin sarmalı.

Yiten ömrün de nüktesi.

Sapla samanı ayıramayanlara dahi serzenişte bulunmazken sevebildiğim ölçüde saygı duyuyorum masum yüreğime ve aldatılmış sözcüklerden firar edip doğurgan ve etken cümlelerde boy veriyor umudum ve bitimsiz sevgim.

Gaipten gelen coşkuma eşlik eden.

Özlemi dinmeyen bir aralık bir farkındalık.

Acıların ihya ettiği ruhum.

Her açmaza düştüğümde önce Allah'a sonra kendime sarıldığım.

Bir bilinmez olduğuma da vakıfım hani ama ne olursa olsun sevgiden ödün vermediğim kadar yılmak bilmeyen bir komutan edasıyla hayatın ve cihanın pek çok cephesinde mücadele vermekteyim.

Rengim beyaz rakımım ise hidayet.

Varamadığım coğrafyalar var.

Aşamadığım kıtalar.

Ve üstüme örtülü o atlas yorgan.

Yorgun ve mustarip ve muktedir ve nevi şahsına münhasır.

Edimler ve hayaller gerçek olduğum kadar gerçek kıldığım düşlerim ve gözüm açık gördüğüm rüyalardan da öte gerçekçiyim de.

Gereçsem sonsuz garantisi de yok iken hayatın ve işte canımı emanet ettiğim Huda ve tüm sevdiklerimi kutsasın diye ettiğim her dua.

Sözcüklerin duayeni iken Aşk.

Meddücezrinde özlemin aşkın tokalaştığı hüznün ve hüsrân.

Bir sözcüğün bir duygunun ansızın çağıladığı ve çoğalttığı insan ruhu.

Göğün pekmezi.

Yerin çukuru.

Güneşin balçıkla sıvanmadığı kadar akan yaşlarımla temizlendiğim ve pürü pak vicdanımla sevecen bir yüreği altın tepside sunduğum.

Ben her şeyim.

Ben hiç kimseyim.

Kimliğimi sonlandırıp anonim bir vasıfta anonim bir aşkta kucak açtığım kâinatın asası ve asi/l rüzgârıyım kanatlarıma yağın benek benek duygu misali kardan saçlarımla karadan havaya uzanan gücüm bir o kadar güçsüzlüğüm güç bela sevdiğim değil gücüme gitsin gitmesin eşlik eden coşku ve bitimsiz sevgim.

Gözlerime mil çektiğim.

Bir mim sanatçısı gibi duygularımı resmettiğim.

Kalemin direktifi aşkın izafiyet teorisi ve sözcüklerin kerameti.

Dünde kalan mazim ve hikâyem ve yazmaya meylettiğim şiirlerle örülü iken saçlarım ve simam ve semada saklı iken mabedim mahremimle iştiğal kötüye ve zalime resti çektiğim.

Ve işte sona giden minvalde ben hala başladığım yerde olsam bile duygularımla da epeyce yol kat ettiğim.

İzi silinse de ruhumun.

Gizime eşlik eden bu bitimsiz tutkunun.

Elbet şiirlerimdir benden arda kalan ve kâinata yansıyan en çok da içime tuttuğum aynanın nezdinde varsın olsun aymazlığın dibinde ben hala çocuk ben hala vakur ben hala aşkın yansıttığı ve çoğalttığı bir meale denk düştüğüm kadar rotamdan sapmadığım kadar rengimle ne solacağım ne öleceğim varsın olsun na'şım çürüsün toprağın altında mademki yüce Tanrı bana sonsuz sevgiyi bahşetti yaşadığım kadar yazıp seveceğim öldükten sonra da benden arda kalan bunca niyazı bunca nazı da yüklenmişken kâinat elbet coşkum ve sevgim karşılıksız kalmayacaktır...

O halde...

Viva aşk viva özlem viva sonsuzluk...